

KOMENTÁR

VEĽKÝ PIATOK

PRED ZAČIATKOM OBRADOV

Milí bratia a sestry! Víťame Vás na tohtoročných obradoch Veľkého piatku.

Dnešný deň je v prvom rade dňom zjavenia sa veľkej Lásky Boha. Láska sama je neviditeľná. Ak ju chceme ukázať, musíme ju najprv nejako zviditeľniť. Ak máme niekoho, koho milujeme trochu, môžeme mu svoju náklonnosť prejaviť maličkosťou, možno čokoládou. Väčšiu lásku vyjadríme kyticou. Ešte väčšiu lásku drahým a vzácnym darom. O Ježišovej láske Písmo hovorí: *„Pretože miloval svojich, čo boli na svete, miloval ich do krajnosti.“* (Jn 13,1). Preto pre Ježiša jestvovala len jediná možnosť, ako túto krajnú lásku zjaviť a potvrdiť pred tvárou celého sveta: *„Nik nemá väčšiu lásku ako ten, kto položí svoj život za svojich priateľov.“* (Jn 15,13), hovorí On sám. A tak berie kríž na svoje plecia a dáva svoj život, pretože nás prijíma za svojich priateľov, pretože nás... MILUJE!

Pred touto veľkou Láskou nie je možné nič iné, než padnúť na tvár v hlbokkej pokore a v zahanbení. Veď ako vraví Písmo: *„Boh dokazuje svoju lásku k nám tým, že Kristus zomrel za nás, keď sme boli ešte hriešnici, keď sme boli nepriateľmi.“* (Rim 5,8.10). Preto hneď na začiatku kňaz a spolu s ním časť asistencie padne na tvár pred oltárom, ktorý v liturgii symbolizuje Krista. Zvyšok asistencie a my ostatní mlčky kľáčime na znak úcty a pokory pred veľkosťou Božej Lásky k nám.

Hneď potom, po úvodnej modlitbe, sa započúvame do Božieho slova. Jeho súčasťou sú aj Pašie – zvesť o Ježišovom utrpení a smrti. Sú dostatočne dlhé na to, aby sme sa do nich mohli ponoriť, nechať sa nimi uchvátiť, uniesť – a cez drsné slová, presakujúce krvou, bolesťou a neľudskou krutosťou preniknúť až k Ježišovmu srdcu, plnému veľkej a nežnej lásky ku každému jednému z nás osobitne a osobne. Veď všetko utrpenie a bolesť dnešného dňa nie je ničím iným, než rúchom, zviditeľňujúcim lásku Ženícha k nám, svojej Neveste – v nádeji, že na ňu odpovieme rovnako!

PO HOMÍLIÍ (kázni), pred modlitbami veriacich

Milí bratia a sestry!

Apoštol Pavol, keď spoznal a uvedomil si celú hĺbku Božej lásky, zjavenej v ukrižovanom Ježišovi Kristovi, zvolal veľké slová: „*Ak je Boh za nás, kto je proti nám? Keď on vlastného Syna neušetril, ale vydal ho za nás všetkých, akože by nám s ním nedaroval všetko!?*“ (Rim 8,31n).

V tejto hlbokoj dôvere v Božiu lásku k nám aj my pristupujeme k Bohu a prednášame mu svoje prosby.

Deje sa tak v slávnostných modlitbách veriacich, ktoré prednáša sám kňaz. V nich Bohu predkladáme tie prosby, ktoré nám zo všetkého najviac ležia na srdci: Za našu svätú katolícku Cirkev a jej pastierov i všetok ľud, za katechumenov, ktorí v týchto dňoch prijmu krst a stanú sa tak už čoskoro našimi súrodencami v rodine Cirkvi, za bratov a sestry z odlúčených kresťanských spoločenstiev i za bratov a sestry zo Židovského národa, za tých, ktorí ešte nepoznajú Krista i za tých, ktorí ešte nikdy nestretli a nespoznali Boha. Nakoniec predostrieme Bohu aj svoje modlitby za tých, ktorí spravujú štát, aby tak konali pre blaho a úžitok všetkých ľudí, a budeme sa modliť aj za všetkých, ktorí podstupujú utrpenie akéhokoľvek druhu.

PO MODLITBÁCH VERIACICH, pred poklonou krížu

Milí bratia a sestry!

Opravdivá modlitba – to je láskyplné a vášnivé stretnutie Ženícha a Nevesty. Hoci začína rozhovorom a prosbami, nakoniec vždy končí v hlbokom, mlčanlivom spoločenstve lásky, ktorou Ženich miluje Nevestu a Nevesta miluje Ženícha a spoločne prežívajú túto jednotu dvoch, ktorí sa v láske stávajú jedným.

Preto aj naša dnešná modlitba, v ktorej sme Bohu prednášali svoje prosby, v tejto chvíli prerastá do hlbokoj jednoty s Bohom v adorácii a klaňaní sa.

Na začiatku kňaz prejde stredom kostola. V rukách bude niesť kríž, odhalený a vyvýšený. Trikrát sa zastaví a zvestuje: „Hľa, drevo kríža, na ktorom zomrel Spasiteľ sveta!“ – a my trikrát odpovieme volaním k poklone.

Nakoniec sa kríž umiestni v čele kostola ako znamenie Božej Lásky, aby sme poklonou Ježišovmu krížu mohli aj my vyjadriť svoju vlastnú lásku k Bohu, presne podľa slov Písma: „*My milujeme, pretože on prvý miloval nás.*“ (1 Jn 4,19)

Pravá láska zjednocuje a tak aj dnešná liturgia vyvrcholí vo svätom prijímaní, v ktorom všetci, ktorí milujme a sme milovaní, sa skrze jeden Chlieb môžeme stať jedno: s Ježišom, našim milujúcim a milovaným Kráľom, Ženíchom a Záchrancom – a v Ňom a skrze Neho i navzájom, ako jediné Kristovo Telo, ako jediný, prepojený a v láske zjednotený organizmus Božej rodiny – Cirkvi.

PO MODLITBE PO PRIJÍMANÍ, pred sprievodom do Hrobu

Milí bratia a sestry!

Ježiš zomrel. Jeho Telo sňali, umyli, zavinuli a uložili do Hrobu.

Symbolicky urobíme to isté. Kňaz spoločne s asistenciou teraz prenesie Sviatosť oltárnu do Božieho Hrobu. Tam ju vystaví a po krátkej adorácii aj s asistenciou odíde. Tým sa dnešné obrady skončia.

Samotná adorácia však bude pokračovať až do zajtrajšieho večera do 19-tej hodiny. Celú noc a celý deň tak môžeme spoločne zotrvať pri Božom Hrobe v očakávaní Ježišovho vzkriesenia. V tichu, ktoré obklopuje tento Hrob, sa môžeme ponoriť do hĺbky mystéria Ježišovho pochovania. Ved' zatiaľ čo On už vstal – my ešte len teraz odumierame sebe a ešte len teraz pochovávame svoje telo, starého človeka v nás, aby sme – súc s Kristom pochovaní – s Ním mohli byť aj vzkriesení ako Nové stvorenie. Je to vlastne viac NÁŠ Hrob, než JEHO hrob. Tichá modlitba adorácie – tak ako nakoniec každá opravdivá modlitba – v sebe vždy nesie tento proces nášho vlastného zomierania a pretvárania sa v Krista vzkrieseného. A kedy inokedy by sme mohli v modlitbe prežiť toto tajomstvo hlbšie, než práve TU a TERAZ, na prahu tohto Svätého Hrobu?